

LẠT MA CỦA NHIỀU ĐỜI KIẾP:

Chạm Vào Trái Tim Sinh Động Của Thầy

Tấm Gương Soi

Trích đoạn “Chương 5” về cuộc đời của Garchen Rinpoche

Khi chú bé *Tôn Quý* còn là một đứa trẻ, người dân trong làng thường hay tìm đến gặp chú và xin chú tiên đoán vận mệnh hoặc bói quẻ cho họ. Chú không biết làm sao để bói quẻ theo một cách thức nghiêm trang có bài bản như các vị lạt ma khác thường làm, chẳng hạn như họ sử dụng một tấm gương soi, một hạt xí ngầu hay đếm các hạt chuỗi. Nhưng mà chẳng hiểu vì sao, chú đều biết rõ và có thể trả lời trực tiếp chuyện gì sẽ xảy đến.

Lắm khi, ngay cả trước khi người ta có thể nói lên điều mà họ đang suy nghĩ trong lòng, trước khi họ thốt lên bất kỳ điều gì cho chú nghe, thì chú cũng đã biết đích xác họ sắp muốn nói gì và điều gì sẽ xảy ra cho họ. Chẳng cần dụng công hay cố gắng, chú có thể đọc được tâm của họ. Lại có những khi, chú chỉ cần lắng nghe câu hỏi của họ và nhắm mắt lại trong một khoảnh khắc. Và rồi, những linh ảnh cứ tự nhiên xuất hiện ra trong đầu và chú có thể ban cho người nghe câu trả lời ngay tức khắc.

Nhiều người hỏi về trường hợp bạn bè hay bà con họ hàng đang đau ốm, bệnh tật và họ muốn biết xem những người kia sẽ tiếp tục sống sót hay sẽ qua đời. Đôi khi, họ hỏi về chuyện trong gia đình, về tương lai, và có khi họ lỡ đánh mất cái này, bị trộm mất cái kia thì họ lại đến xin gặp vị hoá thân non trẻ để nhờ tìm lại của cải đang thất lạc.

Một ngày nọ, trong khi chú bé *Tôn Quý* đang ngồi bên cạnh cha thì có một người đàn ông tìm đến xin vấn an và gặp riêng chú. Ngay giây phút đầu tiên vừa nhìn thấy ông ta, chú bé *Tôn Quý* đã bật kêu lên:

“Hãy hết sức thận trọng! Ông sắp chết rồi đấy!”

Chú thật sự có thể nhìn thấy người đàn ông kia trong giai đoạn lâm chung. Linh ảnh ấy đã khởi hiện một cách vô cùng nhanh chóng, sống động trước mắt chú, và vị hóa thân bé nhỏ chỉ muốn cảnh giác người đàn ông đáng thương mà thôi chứ chẳng có ý gì khác. Chú thật lòng thương cảm cho người đàn ông kia biết bao. Nhưng cha của chú bé *Tôn Quý* đã lập tức lên tiếng la mắng chú ngay trước mặt ông môn đồ thành tín, và sau đó, đã đánh cho chú một trận đòn nhừ tử.

Không lâu sau đó, người đàn ông lìa đời.

Bởi thế cho nên người ta kháo với nhau rằng vị Gar Rinpoche trẻ tuổi có thần thông và có khả năng thấu thị. Vị ấy không biết cách bấm quẻ vậy mà những linh ảnh cứ hiện ra rất rõ ràng, và kỳ dị thay, vị ấy có thể nói về tất cả mọi sự không sai sót.

Nhưng vừa ngay khi chú bé hóa thân thú nhận với cha mình về thần lực lạ thường mà chú đang có thì cha của chú, vị đạo sư gốc đầu tiên trong cuộc đời này của chú, người nổi danh là “ngài Marpa thứ nhì” - đã giận dữ, lên cơn nổi trận lôi đình. Ông ra lệnh cho cậu con trai phải tức khắc dẹp bỏ cái trò “bói quẻ trực tiếp” kia đi.

Không được phép dựa vào những linh ảnh riêng, chú bé *Tôn Quý từ Gar* lại xoay qua dựa vào những giấc mơ của mình. Không khác gì các linh ảnh, những giấc mơ ấy cũng thường xuyên hiện ra thật tự nhiên và sống động. Trước khi nằm xuống trôi vào giấc ngủ, chỉ cần chú nghĩ đến những điều mà thiên hạ đã hỏi chú vào ban ngày, và rồi, qua đêm, giấc mộng sẽ hiện đến với những điềm báo.

Trong làng, có một nhân vật quan trọng tên là Chungpo Pei-Yul. Ông ta là một thủ lĩnh, và vợ của ông đang mang thai. Một ngày kia, ông Chungpo Pei-Yul đến vấn an vị hóa thân trẻ tuổi và lên tiếng hỏi:

“Vợ của tôi sẽ sinh con trai hay con gái?”

Vị hoá thân trẻ tuổi liền vui vẻ trả lời:

“Ta sẽ đợi điềm báo hiện ra trong giấc mộng tối nay, và sẽ xem xét rồi cho ông biết kết quả.”

Tối hôm ấy, chú bé hóa thân nằm mộng thấy một cô gái đang nâng một vàng trắng sáng rực trong tay. Bởi thế, chú nghĩ rằng đứa bé sắp chào đời sẽ là một bé gái. Chú đã chẳng nghĩ gì đến vàng trắng kia. Qua ngày hôm sau, chú bé *Tôn Quý* nói với ông thủ lãnh Chungpo Pei-Yul và vợ của ông ta rằng họ sẽ cho ra đời một cô con gái nhưng lại chẳng giải thích gì về những điềm báo trong giấc mộng vừa qua. Về sau, hóa ra đứa bé sơ sinh lại ra là một bé trai, và chẳng những là một bé trai mà còn là một vị tái sinh nữa chứ! Cô gái nâng vàng trắng là điềm báo về đứa trẻ sắp chào đời – vàng trắng chính là hoá thân của một bé trai.

Và đó là một trong những trường hợp hiếm hoi mà vị *Tôn Quý từ Gar* đã giải đoán sai trật giấc mộng của mình!

Một lần kia, cũng vào thời xa xưa ấy, mẹ của chú bé *Tôn Quý* phải đi xa. Bà trở về làng quê trong một thời gian rất dài, và niềm nhớ mẹ trong lòng chú đã trải dài vô tận. Chú nhớ cảm giác cô đơn và sự khao khát được nghe tiếng chân của bà đang nhẹ bước về hướng căn phòng của chú khi bà quay trở lại. Và rồi có một hôm, không thể chịu đựng được nữa, chú bé *Tôn Quý* đã lấy đôi bàn tay nhỏ xíu che kín hai mắt của mình lại, mơ mộng nghĩ về quê chú, về ngôi làng nhỏ bé xa xôi và về mẹ của chú.

Vào ngay giây khắc ấy, chú có thể nhìn thấy tất cả mọi sự hiện ra thật rõ ràng linh động trước mắt mình trong một linh ảnh. Những tia nắng mặt trời chói chan rực rỡ trên nóc căn nhà ở ngôi làng cũ. Mẹ của chú đang đi tới đi lui thăm viếng bạn bè họ hàng. Chú thấy cả tà áo *chuba* bà mang trên người, những sợi chỉ bằng lụa vàng óng trên tấm tạp-dề có sọc màu sặc sỡ ở thân áo trước, bím tóc dài kết lại trên vai của bà.... Hình ảnh hiện ra trong vắt như pha lê và sống động đến nỗi chú tưởng là chú đang nhìn thấy những phản ánh của mẹ từ một tấm gương trong suốt không vân bụi trước mắt...

Nhưng mà sau đó, quá hãi hùng khi nghĩ đến việc phải đương đầu với con thịnh nộ của cha nếu cha bắt gặp mình đang che hai mắt lại để làm một việc không được phép làm, chú bé *Tôn Quý* đã bất chợt buông thõng hai tay xuống. Tắm gương soi bên trong chú ngừng phản chiếu. Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt dịu dàng của mẹ chú tan biến mất.

Trong tim của chú, một mảnh vỡ thủy tinh bé tí xuyên ngang.

Và chú bé *Tôn Quý* bắt đầu bật khóc...

Ngoài việc làm một người thích 'hái mộng' và 'soi gương', chú bé *Tôn Quý* lại còn là một người chuyên sáng tác ngẫu cảm nữa kia. Bản thân chú chẳng biết chú đang viết cái gì, thế nhưng bất kỳ điều gì chú viết ra cũng đều mang một ý nghĩa thâm diệu.

Tại khắp nơi trên đất nước Tây Tạng, có rất nhiều các bảo tàng kinh (*terma*) được cất dấu trong vách đá, dưới lòng đất, trong hồ nước, vân vân. Và rồi lại còn những tâm tàng kinh đang tiếp tục hiện hữu như những dấu ấn không gì lay chuyển được trong giòng tâm thức bất biến của các vị đại đạo sư từ đời này qua đời khác.

Khởi sự, chú bé *Tôn Quý* chẳng hề biết phải viết những gì, nhưng khi có những tư tưởng vừa chớm hiện lên một cách hết sức ngẫu nhiên trong tâm trí chú thì chú đã ghi ngay xuống giấy, và sau đó, chú mới nhận thấy ra là thật sự chú đã vô tâm viết xuống những điều ấy như là những luận giải quý giá chỉ có thể tìm thấy trong những giáo huấn tâm ấn mà thôi.

Nhưng mà, ngay cả như thế thì điều này cũng làm cho cha của chú phật lòng và cực kỳ khó chịu!

Một hôm, ông cha nghiêm khắc đem cậu con hoá thân ra nhiếc móc cho một trận thậm tệ. Ta đã làm điều gì sai quấy? Chú bé hoá thân tự nghĩ như thế trong khi tiếp tục đứng chôn chân một chỗ với khuôn mặt chằm dằm, gồng mình lên chịu đựng những câu mắng mỏ như những nhát búa bổ xuống từ cha.

“Ngài Marpa thứ nhì” – cha của chú, cho rằng trên thế gian này đã có quá nhiều kinh điển, bảo tàng kinh, tâm tàng kinh, các luận giải thâm sâu, các nghi thức lễ bái cùng nghi quỹ tu tập do các đạo sư siêu phàm đã biên soạn trong quá khứ. Và thật là một việc làm vô tích sự, hoàn toàn không cần thiết để chú bé hoá thân non trẻ sử dụng thời gian hiếm quý của mình viết lách, biên soạn thêm bất cứ điều gì khác.

“Không có nhu cầu để biên soạn, trước tác cái gì mới hết!” Mệnh lệnh ấy đã được ông cha gầm lên và âm thanh tiếng rống của ông đã vang dội khắp nơi trong căn phòng. “Nếu cứ phí phạm thời gian viết lách, ghi chép những bình giảng và tài liệu mới mẻ thì ngài sẽ ngưng việc học hỏi từ các tài liệu tâm linh đã được trước tác tự ngàn xưa, và cứ thế thì ngài sẽ tích lũy nghiệp xấu hiểu chưa!”

Trong lòng, ông cha nghĩ, thật sự sẽ là điều lợi lạc tốt lành hơn nếu cậu con trai của ông hoàn toàn dành mọi thời gian vào việc tu học và thiền định, và cậu cần phải quảng hết qua bên tất cả những khả năng hiếm quý của một người viết có tài. Chú bé *Tôn Quý từ Gar* được ban cho một mệnh lệnh sắt đá là phải chấm dứt việc viết lách ngay lập tức. Chú bị bắt phải hứa trước mặt cha là từ nay trở đi sẽ không viết gì nữa cả.

Và đó là một lời hứa mà vị *Tôn Quý từ Gar* đã giữ gìn trọn vẹn suốt từ hôm ấy cho đến tận ngày hôm nay.

Rất nhiều năm đã trôi qua, khi nghĩ lại về những gì cha đã nói với mình những ngày còn thơ ấu, vị *Tôn Quý từ Gar* cảm nhận được rằng những ngôn từ trí tuệ mà thầy bị cấm cản không được phép viết xuống, tuy chúng đã không thể tuôn ra từ đôi bàn tay của thầy từ thời xa xưa ấy, nhưng chúng vẫn tiếp tục tuôn ra từ suối nguồn tâm thức của thầy, và hóa hiện thành ra những thấu hiểu nội tâm và trải nghiệm thiền định tột cùng sâu sắc...

.....

Trên con đường chuyển hóa các huân tập và nghiệp duyên thành các pháp tu thiện xảo, trích đoạn ngắn ngủi trên đây đã được phỏng dịch từ nguyên tác Anh ngữ để gửi đến DSD với một lời khẩn nguyện chân thành, nương vào năng lực gia trì tương tục, không thể nghĩ bàn, của Sư Phụ cùng chư Thầy-Tổ dòng Drikung. (TBD)

Irvine, California, ngày 4 tháng 6, 2011

© 2011 Garchen Rinpoche & Sue-Sue Luu (Tâm Bảo Đàn)